

87. Skylsta, Järfälla sn.

Litteratur: D 2: 39. UFT h. 3 (1873), s. 47.

Avbildning: Dybeck a. a.

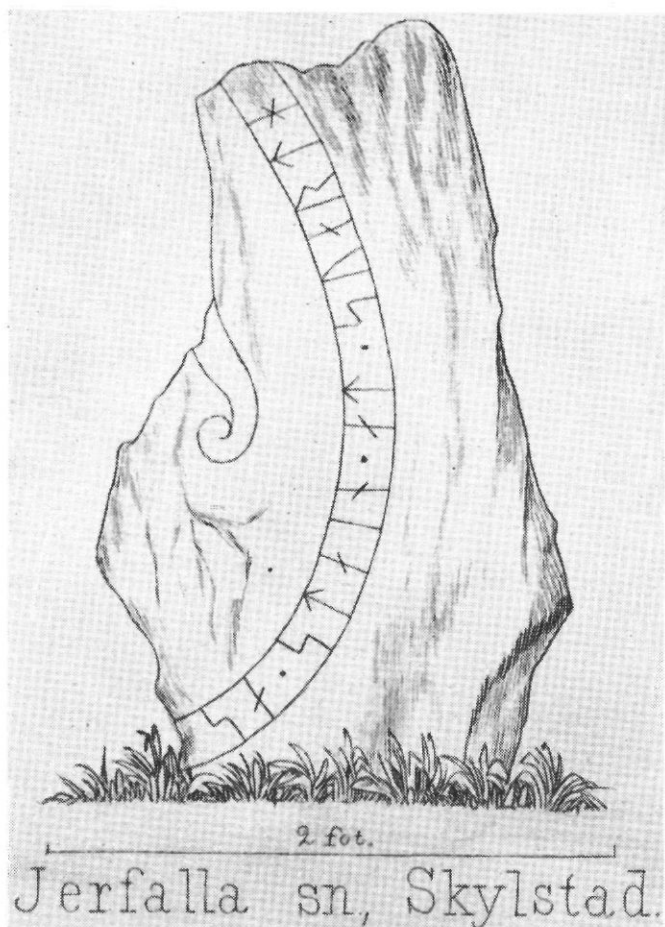

Fig. 70. U 87. Skylsta, Järfälla sn.
Efter D 2: 39.

Ett stycke av en runsten stod enligt Dybeck »på samma höjd som föregående ristning ... men söder om Krusbacka, ett stycke in i skogen». Den har senare icke kunnat återfinnas. Ingen av de många, som jag vid min inventering 1934 tillfrågade, visste sig ha sett den eller ha hört talas om den.

Inskrift (enligt Dybeck):

... sa · stain · at · suarth ...

5 10 15

... [ræi]sa stæin at Svarth[au]fða ...

»... resa stenen efter Svarthövde ...»

Om namnet *Scarthaufði* se U 52.

88. Skälby, Järfälla sn.

Pl. 54.

Litteratur: B 158, L 385, D 2: 41. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 288; O. Celsius, SR 2, s. 462; R. Dybeck, Svenska runurkunder 2 (1857), s. 4, Anteckning (ATA); UFT h. 3 (1873) s. 48; E. Brate, Sverges runinskrifter, s. 44; Västergötlands Fornminnesförenings Tidskrift, bd 3, h. 7—8 (1915), s. 159.

Äldre avbildningar: Leitz och Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 158); Dybeck a. a.

Runstenen stod, enligt *Ransakningarna*, liksom den följande »i Skiählby Giärde». Träsnittet i *Bautil* (och Peringskiölds *Monumenta*) visar de båda stenarna stående bredvid varandra inom en krets av mindre, runda stenar, »en steenlagder ättehage». Celsius antecknar vid sitt besök på platsen den 1 aug. 1728: »et stycke ifrån Barkarby gästgifvaregård, emellan Väddesta och Skiälby i gårdet, i linddals vreten. 2 st. mitt emot och ut med hvarandra.» Dybeck fann dem »nordligt från Skälby, vid lägenheten Lindal»; U 89 var rest, U 88, »som en längre tid legat såsom dörrtröskel i Lindalen», låg kullfallen på marken. Vid Brates besök 1902 var den ena stenen, U 88, försvunnen; den söktes likaså förgäves vid min inventering 1934. År 1938 återfanns den av antikvarien E. Floderus vid Skälby gård, liggande på en gravhög 25 m. SÖ om flygelbyggnaden. Den skall resas på sin ursprungliga plats bredvid U 89.

Stenen saknar fot. Ristningen går nedtill nästan ända till stenens kant, som här förefaller att vara gammal och icke avslagen i senare tid. Stenen kan därför knappast ha varit rest, så som träsnittet i *Bautil* anger. Sannolikt har den legat på en grav, möjligen stödd på baksidan av andra stenar. Jfr U 85. Den ristade stenytan är synnerligen ojämn. Den har icke blivit i högre grad iordningställd och jämnad för sitt ändamål. Ristningen är delvis ganska otydlig och skadad.

Stenens höjd 1,20 m., bredd 0,80 m.